

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Mottla a soudců JUDr. Lucie Bičákové a Mgr. Štěpána Hnanička ve věci

žalobkyně: **ČEZ Prodej, a.s.**, IČO 27232433
sídlem Duhová 425/1, 140 53 Praha 4 - Michle
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Janem Kožánem
sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **ACTHERM, spol. s r.o.**, IČO 48024091
sídlem Tovární 5533, 430 01 Chomutov
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D.
sídlem Olivova 2096/4, 110 00 Praha 1

o zaplacení 185 325 527,34 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12. listopadu 2021, č. j. 21 C 87/2016-485,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku **I mění** jen tak, že **se zamítá** žaloba co do částky **61 174 764,59 Kč** s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 11. 4. 2017 do zaplacení, **jinak se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši **2 179 478,13 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. K.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 185 325 527,34 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 124 150 762,75 Kč od 12. 3. 2016 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 61 174 764,59 Kč od 11. 4. 2017 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci (výrok I) a na náhradu nákladů řízení jí uložil povinnost zaplatit částku 5 778 029 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok II).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně po rozšíření žaloby domáhala zaplacení částky 185 325 527,34 Kč s příslušenstvím. Žalobkyně odůvodnila žalobu tím, že jako povinně vykupující obchodník s elektřinou vykupovala v období od 1. 1. 2013 do 31. 3. 2014, resp. po rozšíření žaloby zahrnula období i do 31. 7. 2014, elektřinu z výroben elektřiny vyrábějících elektřinu ze slunečního záření, a to: FVE Saša – Sun s.r.o. provozované společností Saša – Sun, s. r. o., se sídlem Tovární 629, 430 01 Chomutov (dále jen „Saša – Sun“), FVE VT – Sun, s. r. o., provozované společností VT-SUN, s. r. o., se sídlem Tovární 629, 430 01 Chomutov (dále jen „VT – SUN“) a FVE Zdeněk – SUN, s. r. o., provozované společností Zdeněk – SUN, s. r. o., se sídlem Tovární 629, 430 01 Chomutov (dále jen „Zdeněk – Sun“), uvedené výroby elektřiny dále společně též jako „výrobní“ a uvedené společnosti dále též jako „výrobci“. Tyto výroby elektřiny byly připojeny k regionální distribuční soustavě provozované žalovanou, která měla do 31. 12. 2012 dle tehdy účinného znění zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (dále jen „zákon o OZE“) povinnost vykupovat veškerou elektřinu z obnovitelných zdrojů připojených k její regionální distribuční soustavě. Účinností zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie (dále jen „zákon o POZE“) dne 1. 1. 2013 se povinně vykupujícím stala namísto žalované žalobkyně. Žalobkyně obdržela od žalované údaje o výrobních elektřinách, a to včetně informace o datu jejich uvedení do provozu, ke kterému mělo dojít do konce roku 2010. Tyto údaje žalobkyně využila k uzavření smluv o výkupu elektřiny s uvedenými výrobci elektřiny. V dubnu 2014 žalobkyně zjistila od společnosti OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, Karlín, 186 00 Praha 8 (dále jen „OTE“), že ta považuje uvedené výroby elektřiny za uvedené do provozu až v roce 2011, což následně potvrdila i rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „ERÚ“) a civilních soudů. Žalobkyni tak dle jejího tvrzení vznikla v důsledku poskytnutí nesprávných informací o datech uvedení výroben elektřiny do provozu škoda spočívající v rozdílu mezi výkupní cenou vyplacenou jednotlivým výrobcům a výkupní cenou, na kterou měli výrobci elektřiny nárok vzhledem ke skutečnému datu uvedení výroben do provozu.
3. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhovala její zamítnutí. Argumentovala, že neporušila žádnou právní povinnost, neboť neměla žádnou povinnost informace o výrobních elektřinách žalobkyni poskytnout a pokud přesto informace žalobkyni poskytla, učinila tak dobrovolně. Dle tehdy jí dostupných informací byly výroby elektřiny uvedeny do provozu před koncem roku 2010. Žalobkyni dále nevznikla žádná škoda, když ta se může domáhat doplacení částky po OTE, a.s., nebo vydání bezdůvodného obohacení od výrobců elektřiny. Dále žalovaná uplatnila námitku promlčení u části nároku. Žalovaná dále tvrdila, že žalobkyně měla vědět o možné chybě v předaných informacích již od roku 2013 a přesto nadále vyplácela výkupní cenu v plné výši namísto toho, aby minimalizovala škodu.
4. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku podrobně popsal svá skutková zjištění. Odvolací soud jeho zjištění shrnuje následovně. Výrobcům elektřiny byly dne 31. 12. 2010 ERÚ uděleny licence k výrobě elektřiny. Žalobkyně jako povinně vykupující uzavřela s výrobcí elektřiny dne 28. 12. 2012 smlouvy o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů, které nabýly účinnosti dne 1. 1. 2013. Žalovaná poskytla před uzavřením výše uvedených smluv žalobkyni údaje o jednotlivých výrobních elektřinách v rozsahu dle přílohy č. 1 a 5 k vyhlášce č. 346/2012 Sb., o termínech a postupech výběru formy podpory, postupech registrace podpor u operátora trhu, termínech a postupech výběru a změn režimů zeleného bonusu na elektřinu a termínu nabídnutí elektřiny povinně vykupujícím (registrační vyhláška), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „registrační vyhláška“). Ohledně všech tří výroben žalobkyně uvedla jako datum uvedení výrobního

zdroje elektřiny do provozu „do konce roku 2010“ a jako termín připojení výrobního zdroje elektřiny 22. 12. 2010. V průvodním dopise žalovaná uvedla, že data předává na základě zákona o POZE a výše uvedené prováděcí vyhlášky. K datu 1. 1. 2013 byl zřízen centrální systém OTE sloužící pro administraci výplaty provozní podpory. Po tomto datu byla zpřístupňována data o jednotlivých výrobních. Žalobkyně uskutečnila první platbu žalované dne 19. 3. 2013. Žalobkyně zjistila možné nesrovnalosti ohledně skutečného uvedení výroben elektřiny do provozu v dubnu 2014 při přípravě regulačních výkazů pro ERÚ, když vyšlo najevo, že společnost OTE zřejmě považuje předmětné výroby elektřiny za uvedené do provozu až v roce 2011 a tudíž žalobkyni propálí zpětně nižší rozdíl mezi výkupní cenou uhrazenou žalobkyní výrobcům a hodinovou cenou ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o POZE. Na to žalobkyně reagovala dopisem zaslaným společnosti OTE, kterým žádala o sdělení skutečností, na jejichž základě jsou předmětné výroby elektřiny touto společností považované za uvedené do provozu v roce 2011. Zároveň žalobkyně zaslala dopisy žalované a výrobcům elektřiny, ve kterých žádala o doložení skutečností nezbytných ke správnému určení data uvedení jednotlivých výroben do provozu. Společnost OTE v odpovědi na uvedený dopis sdělila žalobkyni, že informace ohledně uvedení výroben elektřiny do provozu dne 4. 1. 2011 eviduje na základě sdělení od žalované. Společnost OTE zároveň sdělila žalobkyni, že tyto informace jsou v systému společnosti OTE dostupné od 23. 1. 2013 i žalobkyni. Žalovaná v odpovědi na uvedený dopis žalobkyni sdělila, že výroby elektřiny byly uvedeny do provozu dne 31. 12. 2010. Žalovaná zároveň sdělila, že její pracovníci vyplnili do tabulky připravené společností OTE jako datum uvedení do provozu 4. 1. 2011. Žalovaná zároveň v reakci na zjištěné nesrovnalosti sama zaslala dopis společnosti OTE se žádostí o opravu uvedené nesrovnalosti. Společnost OTE v reakci sdělila dopisem žalované, že odmítá po více než roce od sdělení údajů opravovat uvedené skutečnosti. Toto následně žalovaná sdělila žalobkyni. Výrobci elektřiny reagovali na uvedený dopis pouze zasláním podkladů, ze kterých mělo vyplývat uvedení jejich výroben elektřiny do provozu v roce 2010. Dopisem ze dne 27. 5. 2014 se žalobkyně dále obrátila na ERÚ a žádala o informace o předmětných výrobních. ERÚ však v odpovědi ze dne 20. 6. 2014 žalobkyni sdělil, že žádnými informacemi nedisponuje.

5. Dne 30. 7. 2014 podala žalobkyně k ERÚ návrh na zahájení řízení, kterým se po společnosti OTE domáhala zaplacení 124 150 762,75 Kč jako nedoplatku vzniklého v důsledku skutečnosti, že společnost OTE považovala za datum uvedení výroben elektřiny do provozu 4. 1. 2011 a vyplácela tak žalobkyni nižší náhradu, než by tomu bylo v případě uvedení výroben do provozu v roce 2010. Žalovaná i provozovatelé výroben elektřiny se řízení účastnili jako vedlejší účastníci. V řízení před ERÚ bylo nejprve dne 16. 7. 2015 rozhodnuto o povinnosti společnosti OTE žalobkyni částku 124 150 762,75 Kč uhradit. Toto rozhodnutí však bylo následně zrušeno rozhodnutím o rozkladu předsedkyně ERÚ ze dne 14. 10. 2015. Řízení u ERÚ následně skončilo zamítnutím návrhu žalobkyně s odůvodněním, že výroby elektřiny v roce 2010 do provozu uvedeny nebyly. Toto rozhodnutí potvrdila rozhodnutím o rozkladu ze dne 23. 9. 2016 také předsedkyně ERÚ. Žalobkyně následně podala dne 23. 11. 2016 žalobu podle části páté o. s. ř. o nahrazení výše uvedených rozhodnutí ERÚ rozhodnutím soudu. Tato žaloba byla zamítnuta rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. 7. 2018, č. j. 25 C 141/2016-540. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno také rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2019, č. j. 29 Co 71/2019-675. Městský soud v Praze zde v souladu s ERÚ i s Obvodním soudem pro Prahu 8 dospěl k závěru, že předmětné výroby elektřiny byly uvedené do provozu v roce 2011 a nikoliv v roce 2010. S tímto závěrem se následně ztotožnil také Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2021, č. j. 23 Cdo 2670/2019-739, kterým zamítl dovolání žalobkyně.
6. Předmětných výroben elektřiny a jejich uvedení do provozu se týkalo také trestní řízení vedené u Krajského soudu v Brně a následně u Vrchního soudu v Olomouci. V tomto řízení byli pravomocně shledáni vinnými mimo jiné zaměstnanci a člen statutárního orgánu (technik, obchodní ředitel a místopředseda představenstva) společnosti ACTHERM Servis, s. r. o. (správně a. s. – poznámka odvolacího soudu) spadající do koncernu žalované, a to přípravou zvláště závažného zločinu podvodu dle § 20 odst. 1 k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku.

Tohoto trestného činu se měli dopustit tak, že (společně s dalšími odsouzenými) uvedli v omyl ERÚ s úmyslem, aby ERÚ vydal licenci na výrobu elektřiny společností Saša – Sun, s. r. o. a Zdeněk – Sun, s. r. o., ještě v roce 2010 a poté, aby na základě pravomocných licencí a provedeného tzv. prvního paralelního připojení k distribuční soustavě žalované ještě v roce 2010 vznikl těmto výrobcům akceptovaný nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010. Již v roce 2012 přitom probíhalo trestní stíhání v přípravné fázi, přičemž dne 24. 10. 2012 k věci vypovídal obžalovaný místopředseda představenstva ACTHERM servis, a. s. Soud prvního stupně zde již tedy hodnotil, že žalovaná již v té době jako osoba řídící vůči společnosti ACTHERM servis, a. s. nepochybně měla povědomí o tom, že zaměstnanci této dceřiné společnosti, resp. i člen statutárního orgánu, jsou trestně stíháni v souvislosti se vznikem nároku společností Saša – Sun, s. r. o., a Zdeněk – Sun, s. r. o., na podporu ke konci roku 2010.

7. Soud prvního stupně dále zjistil, že se žalobkyně vedle náhrady škody, které se po žalované domáhá v tomto řízení, domáhala také vydání bezdůvodného obohacení po výrobcích elektřiny. Žalobkyni byl v řízeních u ERÚ pravomocně přiznán nárok na vydání bezdůvodného obohacení v celkové výši 160 453 582,27 Kč s příslušenstvím.
8. Soud prvního stupně dále činil v bodech 10. až 12. napadeného rozsudku zjištění, jaká byla výkupní cena elektřiny vyrobené využitím slunečního záření u výroben uvedených do provozu v roce 2010 i 2011, a to v letech 2013 a 2014, a jaká byla celková vyplacená částka výrobcům ze strany žalobkyně za dodanou elektrickou energii vykoupěnou v letech 2013 a 2014 žalobkyní.
9. Dále zjistil, že žalobkyně vyzvala žalovanou prostřednictvím svého právního zástupce k úhradě částky 124 150 762,75 Kč jako náhrady škody předžalobní výzvou ze dne 7. 3. 2016. Žalobkyně vyzvala žalovanou prostřednictvím svého právního zástupce k úhradě částky 61 174 764,59 Kč jako náhrady škody předžalobní výzvou ze dne 3. 4. 2017.
10. Svá zjištění pak soud prvního stupně shrnul do závěru o skutkovém stavu (viz bod 29 napadeného rozsudku) a to tak, že mezi účastníky řízení je nesporné, že žalovaná byla do 31. 12. 2012 jako provozovatel regionální distribuční soustavy povinna na základě § 4 odst. 4 zákona o OZE vykupovat veškerou elektřinu z obnovitelných zdrojů připojených k její regionální distribuční soustavě, mezi ty patřily mimo jiné výroby Saša – Sun, VT – SUN a Zdeněk – SUN. Dnem účinnosti zákona o POZE, tedy 1. 1. 2013, přešla tato povinnost na žalobkyni jako na povinně vykupující ve smyslu § 10 odst. 1 a 2 zákona o POZE. Žalovaná předala v souladu s přílohami č. 1 a 5 registrační vyhlášky, žalobkyni mimo jiné informaci o uvedení výroben do provozu dne 31. 12. 2010. Žalovaná však zároveň společností OTE sdělila, že výroby elektřiny byly uvedeny do provozu až 4. 1. 2011.
11. Po právní stránce se pak soud prvního stupně nejprve zabýval námitkou promlčení. Odkázal na § 106 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“). Uvedl, že za okamžik vzniku škody je nutné považovat okamžik zaplacení dluhu, a nikoliv samotný vznik dluhu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1021/2011). V tomto případě tedy začala škoda vznikat dne 19. 3. 2013, kdy byla výrobcům vyplacena první platba. Žaloba byla podána dne 18. 3. 2016, tedy před uplynutím tříleté lhůty. Pokud jde o rozšíření žaloby, tím se žalobkyně domáhala škody, která vznikala postupně od první platby provedené dne 23. 5. 2014. Rozšíření žaloby bylo zdejšímu soudu doručeno dne 17. 5. 2017, i v tomto případě tedy před uplynutím tříleté lhůty.
12. Dále odkázal na § 420 odst. 1 a 3 obč. zák. a zabýval se jednotlivými podmínkami odpovědnosti za škodu, tj. porušením povinnosti, vznikem škody a příčinnou souvislostí. K otázce porušení právní povinnosti zopakoval, že mezi účastníky nebylo sporné, že žalovaná v souvislosti s přechodem povinnosti povinného výkupu předala různé údaje o uvedení výroben do provozu (a potažmo o různém nároku na podporu formou výkupních cen) žalobkyni a operátorovi trhu OTE. Žalovaná tvrdila, že správné údaje byly předány žalobkyni, zatímco společnosti OTE byly

v důsledku nesprávné interpretace a vyplnění excelové tabulky předány informace nesprávné. Zaměstnanec žalované si měl sloupec tabulky nazvaný „datum uvedení do provozu“ vyložit jako datum uvedení měřícího zařízení do provozu, nikoliv jako datum uvedení výroby do provozu. Výsledkem svědků ani jinými důkazy označenými žalovanou však nebylo prokázáno, že chybné vyplnění tabulky pro OTE vzniklo tím, že její zaměstnanec si nesprávně vyložil obsah excelové tabulky, neboť všichni vyslechnutí zaměstnanci žalované jako svědci vyplnění této tabulky popřeli a zároveň nebyli schopni uvést, kdo tuto tabulku ve skutečnosti vyplnil a odeslal společnosti OTE. Námítky žalované, že předání rozdílných tabulek žalobkyni a OTE nepředstavuje porušení žádné právní povinnosti, jelikož jí právní předpisy v tomto směru neukládaly žádnou povinnost, že samotný zákon o POZE ani registrační vyhláška žádnou povinnost žalované vůči žalobkyni v souvislosti s přechodem povinnosti povinného výkupu na žalobkyni neukládají, že prováděcí právní úprava k zákonu o POZE obsažená v § 13 odst. 3 a 5 registrační vyhlášky překračuje rámec zákonného zmocnění, a to v rozsahu, v němž jsou žalované v § 13 odst. 3 a odst. 5 registrační vyhlášky uloženy povinnosti týkající se předání údajů o výrobních povinně vykupujícím, resp. OTE, nemohou obstát. Žalovaná údaje předala žalobkyni právě proto, že si byla vědoma, že plní povinnost uloženou jí právními předpisy, což bylo prokázáno průvodním dopisem k předávaným informacím ze dne 10. 12. 2012 adresovaném žalobkyni, ve kterém žalovaná výslovně uvedla: „na základě zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a prováděcí vyhlášky č. 346/2012 Sb., Vám předáváme data o výrobcích a výrobních s podporovanými zdroji elektrické energie, kteří v letošním roce uplatňují nárok na podporu výkupní cenou (u naší společnosti ACTHERM, spol. s r.o.) a i pro příští rok 2013 zvolili režim podpory výkupní cenou.“ Registrační vyhláška byla přijata ERÚ na základě zmocnění v § 53 odst. 2 zákona o POZE (toto ustanovení nabylo účinnosti již dne 30. 5. 2012) mimo jiné ke stanovení postupů a termínů v souvislosti s výběrem a registrací formy podpory elektřiny u operátora trhu ve smyslu písm. c) a d) tohoto ustanovení. Mezi tyto postupy lze zahrnout i postup spočívající v povinnosti podle § 13 odst. 3 registrační vyhlášky předat povinně vykupujícím údaje nezbytné pro uzavření smlouvy o dodávce elektřiny s tímto výrobcem, pokud jsou provozovateli přenosové nebo distribuční soustavy tyto údaje známy. Účelem tohoto ustanovení bylo zajistit včasné uzavření smluv o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů před účinností zákona o POZE a zabránit tak tomu, aby od 1. 1. 2013 docházelo k neoprávněné dodávce do elektrizační soustavy bez právního důvodu ve smyslu § 52 odst. 1 písm. a) zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Vzhledem k tomu, že provozovatelé přenosových nebo regionálních distribučních soustav byli v pozici povinně vykupujících do 31. 12. 2012 a disponovali tak všemi potřebnými údaji, je logické, že povinnost předat potřebné informace subjektům povinně vykupujícím od 1. 1. 2013 byla uložena právě jim.

13. Soud prvního stupně také uzavřel, že pravdivá nejsou ani tvrzení žalované, že nemohla disponovat správnými daty o uvedení výroben do provozu. Bylo prokázáno, že žalovaná si již v roce 2012 musela být vědoma probíhajícího trestního řízení vůči zaměstnancům, resp. členovi statutárního orgánu, své dceřiné společnosti ACTHERM servis, a. s., v souvislosti se vznikem nároku společností Saša – Sun, s. r. o., a Zdeněk – Sun, s. r. o., na podporu ke konci roku 2010 a tedy i pochybností o tom, kdy byly tyto výroby skutečně uvedeny do provozu. Zároveň sama žalovaná přinejmenším pro účely předání informací společnosti OTE sama pracovala s informací, že všechny tři předmětné výroby byly uvedeny do provozu až v roce 2011. Pokud se žalovaná snaží bagatelizovat vyplňování údajů do tabulky společnosti OTE a uvádí, že šlo o pouhý omyl, nelze se s tímto přístupem ztotožnit, když v řízení nebylo prokázáno, že by tyto informace uvedla do tabulky omylem, aniž by si byla vědoma, že jsou ve skutečnosti pravdivé. Soud prvního stupně tedy vzal za prokázané, že žalovaná porušila právní povinnosti předat žalobkyni správné údaje o předmětných výrobních dle § 13 odst. 3 registrační vyhlášky a namísto toho předala žalobkyni údaje nesprávné, aniž by jí alespoň sdělila, že o těchto datech uvedení do provozu existují pochybnosti. Soud prvního stupně dále doplnil, že i při případné neexistenci povinnosti předat

informace dle zákona o POZE a registrační vyhlášky, by muselo být shledáno porušení prevenční povinnosti žalované dle § 415 obč. zák., dle kterého je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí. Pokud totiž žalovaná předala žalobkyni a operátorovi trhu OTE různé údaje o uvedení předmětných výroben do provozu, musela si být vědoma, že tyto subjekty budou s informacemi dále nakládat jako s pravdivými. Žalované muselo být známo, že zejména žalobkyně je na sdělených údajích závislá a bude na jejich základě muset uzavřít smlouvy o výkupu elektřiny, aniž by informace mohla jakkoliv ověřit. Žalované také muselo být známo, že datum uvedení do provozu bude rozhodující pro výši vyplácené podpory a může tak vzniknout škoda, k čemuž také došlo.

14. K otázce vzniku škody na straně žalobkyně soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně uzavřela na základě údajů poskytnutých žalovanou smlouvy o výkupu elektřiny s výrobcí elektřiny. Na základě smluv následně žalobkyně hradila těmto společností podporu ve výši stanovené cenovými rozhodnutími ERÚ platnými pro výroby uvedené do provozu v roce 2010. Žalobkyně vystupuje při povinném výkupu jako prostředník mezi výrobcí a operátorem trhu, společností OTE. Mezi povinnosti OTE jako operátora trhu patří v souladu s § 20a odst. 4 písm. x) energetického zákona povinnost hradit povinně vykupujícímu rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za jeho činnost. Žalobkyně tedy spoléhala na to, že jí podpora vyplácená výrobcům bude následně proplácena ze strany operátora trhu s elektřinou. Žalobkyně v dubnu 2014 na základě prověření částek obdržených od OTE v roce 2013 zjistila, že jí OTE proplácí pouze rozdíl mezi výkupní cenou platnou pro výroby uvedené do provozu v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 a hodinovou cenou. OTE tedy vycházela z jiného data uvedení výroben do provozu, než jaké vyplývalo z podkladů předaných žalobkyní, podle nichž mělo dojít k jejich uvedení do provozu před koncem roku 2010. Žalobkyně se v řízení u ERÚ a následně i v řízení podle části páté o. s. ř. domáhala doplacení rozdílu od OTE, přičemž vycházela z předpokladu, že výroby byly skutečně uvedeny do provozu v roce 2010. Pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. 7. 2018, č. j. 25 C 141/2016-540, však bylo rozhodnuto, že předmětné výroby elektřiny byly uvedené do provozu až v roce 2011 a nikoliv v roce 2010 a byl tak zamítnut nárok žalobkyně vůči společnosti OTE. Pokud jde o možné vymáhání nároku na vydání bezdůvodného obohacení proti samotným výrobcům, bylo prokázáno, že žalobkyně tento nárok také uplatnila a byl jí již pravomocně přiznán výše uvedenými rozhodnutími ERÚ v celkové výši 160 453 582,27 Kč s příslušenstvím. Lze nicméně očekávat, že vymahatelnost těchto pohledávek bude s ohledem na chybějící aktiva na straně všech tří výrobců prakticky nemožná. Žalobkyně přitom nemohla vyčkávat s podáním žaloby na náhradu škody proti žalované pouze z důvodu potencionální možnosti uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení proti výrobcům, když takový postup by jen významně oddálil okamžik, kdy se dočká náhrady finančních prostředků, které byla s ohledem na postavení povinně vykupující nucena vynaložit již v letech 2013 a 2014 s očekáváním jejich proplacení od společností OTE. Žalobkyně zároveň s ohledem na běh promlčecích lhůt podala žalobu vůči žalované v nejpozdějším možném termínu a později by tedy již své právo zřejmě s úspěchem u soudu uplatnit nemohla. Soud prvního stupně pak dodal, že v případě plnění výrobců elektřiny na jejich dluh z titulu bezdůvodného obohacení, zanikne v odpovídajícím rozsahu také dluh žalované z titulu náhrady škody. Zde odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 31 Cdo 2307/2013. Dále uvedl, že vzniklý rozdíl mezi výkupními cenami stanovenými pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010 proplacenými výrobcům a výkupními cenami stanovenými pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011, dorovnanými ze strany OTE tedy nepochybně představuje škodu na straně žalobkyně. Od výrobců elektřiny bylo v roce 2013 dodáno žalobkyni celkem 14 765 156 kWh, což při ceně 5,723 Kč/kWh (cena pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011) znamená, že výrobci měli nárok na zaplacení částky 84 500 988 Kč. Od výrobců elektřiny bylo v roce 2014 dodáno žalobkyni celkem 10 826 931 kWh, což při ceně 5,837 Kč/kWh (cena pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011) znamená, že výrobci měli nárok na zaplacení částky 63 196 797 Kč. Celkem tedy výrobci měli nárok na zaplacení částky 147 697 785 Kč. Výrobcům však bylo žalobkyní vyplaceno celkem

333 023 312,34 Kč, jelikož žalobkyně z výše uvedených důvodů operovala s výkupní cenou elektřiny pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010. Rozdíl mezi částkou vyplacenou žalobkyní a částkami, na které měli výrobci nárok při aplikaci správných ceníků, je škodou vzniklou na straně žalobkyně. Tato částka činí 185 325 527,34 Kč.

15. K otázce příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody soud prvního stupně uvedl, že je zjevné, že pokud by žalovaná předala žalobkyni a společnosti OTE stejná data o uvedení výroben do provozu, proplacené výkupní ceny výrobcům by byly v plném rozsahu následně dorovnány ze strany OTE (bez ohledu na to, zda by žalovaná vůči žalobkyni i OTE shodně uvedla, že výrobní byly uvedeny do provozu v roce 2010 nebo 2011) a žádná škoda na straně žalobkyně by nemohla objektivně vzniknout. Žalovaná si přitom musela být vědoma, že pokud žalobkyně na základě údajů od žalované uzavře smlouvy o povinném výkupu a bude dle nich hradit výrobcům výkupní ceny stanovené pro výrobní uvedené do provozu v roce 2010 a zároveň jí společnost OTE bude proplácet pouze rozdíl mezi hodinovou cenou a výkupními cenami stanovenými pro výrobní uvedené do provozu v roce 2011, dojde na straně žalobkyně ke vzniku závažné majetkové újmy. Vztah mezi porušením právní povinnosti žalované a vznikem škody na straně žalobkyně byl tedy bezprostřední a předvídatelný.
16. Soud prvního stupně se dále zabýval otázkou, zda žalobkyně nemohla odhalit nesrovnalosti ohledně data uvedení výroben do provozu dříve a minimalizovat tak vzniklou škodu. K tomu uvedl, že v řízení vyšlo najevo, že žalobkyně byla při uzavírání smluv o výkupu elektřiny odkázána na informace poskytnuté jí žalovanou. Před koncem roku 2012, kdy bylo nutné smlouvy uzavřít, ještě neexistoval ani centrální systém OTE, který byl zřízen až k 1. 1. 2013 s účinností zákona o POZE a teprve následně byla zpřístupňována data o jednotlivých výrobcích. Žalobkyni byl systém přístupný až od 23. 1. 2013, tedy po uzavření smluv s výrobcí elektřiny. Žalobkyně přitom neměla důvod domnívat se, že by poskytnuté údaje o výrobních nebyly pravdivé a neměla důvod je přezkoumávat, což ani nebylo fakticky možné. Žalobkyně v roce 2013 zajišťovala povinný výkup ve vztahu k celkem 3 725 výrobcům elektřiny ze slunečního záření, se kterými měla ve své podstatě formální vztah, a fakticky nemohla prověřovat převzaté údaje ohledně uvedení jednotlivých výroben do provozu u každé z nich. Žalobkyně poprvé zjistila nesrovnalosti až v dubnu 2014 na základě prověření částek obdržенých od OTE za rok 2013 při zpracovávání regulačních výkazů, které měly být ERÚ předloženy do 30. 4. 2014. V reakci na tato zjištění žalobkyně dne 29. 4. 2014 napsala dopisy společnosti OTE, výrobcům i žalované a zjišťovala skutečný stav. Dostalo se jí však rozporných informací, když jí společnost OTE potvrdila, že trvá na informaci, že výrobní byly uvedené do provozu v roce 2011, zatímco výrobci i žalovaná trvali na roce 2010. Žalobkyně v reakci iniciovala sporné řízení proti společnosti OTE u ERÚ a následně i u soudů podle části páté o. s. ř. Tato řízení přinesla pravomocné potvrzení, že výrobní byly uvedeny do provozu, což však bylo najisto postaveno až rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2019, č. j. 29 Co 71/2019-675. Žalobkyně i po zjištění nesrovnalostí pokračovala ve vyplácení podpory až do srpna 2014, kdy byla proplacena faktura za červenec 2014. Další faktury již žalovaná proplácela pouze na základě sjednané bankovní záruky a tyto platby nejsou předmětem tohoto řízení. Škoda na straně žalobkyně mohla být výrazně nižší, pokud by přestala s proplácením faktur výrobcům elektřiny bezprostředně po zjištění možných nesrovnalostí a neproplatila tak faktury za duben až červenec 2014. Soud prvního stupně však při posuzování této skutečnosti vzal v potaz tehdejší situaci žalobkyně. Ta byla nejprve přesvědčena, že výrobní byly uvedeny do provozu v roce 2010 a předpokládala tedy, že chyba je na straně OTE, o čemž byla ujišťována i žalovanou (mimo jiné dopisem ze dne 13. 5. 2014. Z tohoto důvodu také žalobkyně nejprve (neúspěšně) uplatnila svůj nárok na doplacení rozdílu proti OTE, a.s. ve sporném řízení u ERÚ. Za takové situace pak žalobkyně neměla v květnu 2014 důvod omezovat platby ve prospěch výrobců. Tyto platby navíc žalobkyně zasílala na účty zástavních věřitelů výrobců Poštové banky, a. s., a Commerzbank AG, Filiale Luxemburg, a snížením plateb by tak sama mohla porušit své povinnosti vyplývající jí ze zástavních práv a způsobit riziko vzniku další škody na své straně či na straně výrobců, kteří by se v krajním případě mohli dostat i do úpadku. Žalobkyně by se vystavovala také riziku vzniku

delikt ní odpovědnosti podle zákona o POZE. Soud prvního stupně tedy dospěl k závěru, že žalobkyně své prevenční povinnosti ve smyslu § 415 obč. zák. dostála a po zjištění nesrovnalostí ohledně data uvedení výroben do provozu učinila vše, co skutečně učinit mohla a to v přiměřené době a vzniklou škodu nakonec žalobkyně skutečně minimalizovala sjednáním bankovní záruky pro faktury proplácené v září 2014 a později. Na základě výše uvedeného soud prvního stupně shledal, že žalobkyni uplatněný nárok je po právu a žalobě tedy v plném rozsahu vyhověl. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. dle zásady úspěchu ve věci.

17. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné a přípustné odvolání. Namítla, že soud prvního stupně nepřihlédl ke skutečnostem tvrzeným žalovanou a k jí označeným důkazům [§ 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř.]; řízení je stíženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř.]; soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností [§ 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř.]; soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním [§ 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř.]. Rozsudek dále spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř.].
18. Konstatovala, že odpovědnost žalované za škodu dovozuje žalobkyně z premisy, že vznik rozdílu mezi výkupní cenou, kterou žalobkyně vyplatila v předmětném období výrobnám, a výkupní cenou, kterou žalobkyni proplatila společnost OTE, zavinila žalovaná, neboť při přechodu povinnosti povinného výkupu elektřiny z výroben z žalované na žalobkyni, k němuž došlo v důsledku změny právní úpravy, předala koncem roku 2012 žalobkyni ve vztahu k výrobnám nesprávný údaj o jejich datu uvedení do provozu. Jiný údaj o datu uvedení výroben do provozu pak žalovaná předala OTE. To však žalovaná od počátku odmítá, neboť nebyly splněny předpoklady její odpovědnosti za škodu ve smyslu § 420 obč. zák., ale i 415 obč. zák. Žalobkyně navíc neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
19. Pokud jde o nedostatečně zjištěný skutkový stav, poukázala na skutečnost, že žalobkyně uzavřela dne 28. 12. 2012 smlouvy o výkupu elektřiny přímo s výrobcí, kteří se v nich zavázali uvést pravdivé údaje, přičemž uvedli, že dotčené výroby byly uvedeny do provozu v roce 2010, informaci žalobkyni tedy potvrdili přímo výrobci. Ze sdělení OTE ze dne 13. 12. 2019 pak soud prvního stupně zjistil (viz bod 8 napadeného rozsudku) že ke dni 1. 1. 2013 byl zřízen centrální systém OTE (dále též „CS OTE“) sloužící pro administraci výplaty provozní podpory. Ze sdělení OTE vyplynuly i další zásadní skutečnosti, které soud prvního stupně neuvádí, a sice že žalobkyně měla přístup k registračním údajům vedeným v CS OTE ve vztahu k výrobnám, u nichž je jako povinně vykupující obchodník v systému evidována. Po migraci dat o jednotlivých výrobnách do systému OTE ze strany provozovatelů distribučních soustav se do systému registrovali prostřednictvím svého elektronického certifikátu výrobci, čímž získali přístup ke svým údajům evidovaným v systému OTE. Ke kontrole údajů pak byli výrobci ze strany OTE vyzváni. Rozpor v datech, která žalovaná poskytla žalobkyni a OTE byl způsoben formální chybou technických pracovníků distribuční soustavy žalované při vyplňování migračních dat do excelového souboru OTE, což žalovaná v průběhu řízení vysvětlovala. Žalovaná OTE žádala o zajištění nápravy chybného údaje. Nesprávné je také zjištění učiněné soudem prvního stupně v bodě 22 napadeného rozsudku o tom, že žalovaná jako řídící osoba měla nepochybně povědomí o tom, že zaměstnanci společnosti ACTHERM servis, s. r. o., (zde i upozornila na chybné označení, správně má být ACTHERM servis, a. s.), resp. i člen statutárního orgánu, jsou trestně stíháni v souvislosti se vznikem nároku společnosti Saša – Sun, s. r. o. a Zdeněk – Sun, s. r. o., na podporu ke konci roku 2010. Z trestních rozsudků, na které soud prvního stupně odkazuje, žádná vědomost žalované o trestním stíhání nevyplyvá. Vědomost pak nemůže bez dalšího vyplývat z výroční zprávy žalované za rok 2015. Žalovaná dále nesouhlasila s tím, že z výpovědí svědků nevyplynuly relevantní skutečnosti ani s tím, že tzv. migrační soubor je bez významu. Migrační soubor byl během řízení opakovaně oběma stranami uváděn a byl i opakovaně předmětem dotazů ze strany soudu a vyjádření účastníků řízení během nařízených soudních jednání. Migrační soubor je tabulka ve formátu excel vytvořená společností OTE, která sloužila k migraci dat týkajících se výroben

elektriny z obnovitelných zdrojů uvedených do provozu do 31. 12. 2012 od provozovatelů distribučních soustav do systému OTE. OTE provozovatelům distribuční soustavy, kterou byla koncem roku 2012 i žalovaná, k vyplnění tabulky neposkytl žádné instrukce. OTE dle svého vyjádření zamýšlel, aby provozovatelé distribuční soustavy uvedli do sloupce tabulky označeného „Datum uvedení do provozu“ datum, kdy byly uvedeny do provozu výroby. Žalovaná si při vyplňování tabulky sloupec tabulky vyložila jiným způsobem, resp. domnívala se, že do předmětného sloupce má být vyplněno datum uvedení do provozu instalovaného měřicího zařízení výroben, tedy datum prvního zprovoznění přenosu dat z elektroměru výroben do informačního systému OTE. Z tohoto důvodu bylo z její strany u výroben vyplněno namísto data „do 31. 12. 2010“ datum „4. 1. 2011“. Jak je zřejmé z přiložené vyplněné tabulky, migrační soubor, výraz „datum uvedení do provozu“ (sloupec AE), ve kterém chybí upřesnění „čeho“, lze vykládat více způsoby s tím, že jedním z možných výkladů je datum uvedení měřicího zařízení (elektroměru) do provozu, neboť předmětný sloupec se nachází vedle sloupce s označením „Datum instalace měřicího zařízení“. Žalovaná dále nesouhlasila s posouzením věci ze strany soudu prvního stupně v bodě 29 napadeného rozsudku. Mezi stranami sporu nebylo nesporné, že žalovaná sdělila společnosti OTE, že výroby byly uvedeny do provozu až 4. 1. 2011. Mezi žalovanou a OTE došlo k nedorozumění, kdy si žalovaná jinak vyložila předmětný sloupec migrační tabulky. Žalovaná tedy vědomě OTE nesdělila, že výroby byly uvedené do provozu v roce 2011.

20. Dále žalovaná tvrdila, že soud prvního stupně nesprávně posoudil předpoklady odpovědnosti žalované za škodu. Podrobně argumentovala, že neporušila žádnou povinnost. Zopakovala své stanovisko, že ERÚ vydáním předmětného ustanovení registrační vyhlášky překročil rámec svého zákonného zmocnění zakotveného v § 53 odst. 2 zákona o POZE. Soud prvního stupně s názorem žalované sice nesouhlasil. Žalovaná nicméně ze zákonného zmocnění dovozuje, že termíny a postupy výběru formy podpory a termíny a postup registrace formy podpory elektriny byl ERÚ zmocněn ve vyhlášce stanovit jen ve vztahu k operátorovi trhu, nikoliv ve vztahu k povinně vykupujícímu. Takové zákonné zmocnění pro ERÚ je i logické, neboť zatímco mezi výrobcem elektriny a operátorem trhu s elektrinou, společností OTE, je vztah založen pouze právními předpisy a je tudíž nezbytné upravit tento vztah ve všech podrobnostech, mezi výrobcem elektriny a povinně vykupujícím dochází k uzavření smlouvy, jejímž předmětem je úprava vzájemných práv a povinností ve vztahu k povinnému výkupu. Kromě toho zákon o POZE ve vztahu k prováděcímu předpisu hovoří jen o formách podpory, tj. o formě výkupních cen či zelených bonusů, nikoliv o dalších údajích ve vztahu k výrobnám. Žalovaná tak uzavřela, že dle jejího názoru byla povinnost provozovatele distribuční soustavy k předání údajů povinně vykupujícímu obsažená v § 13 odst. 3 registrační vyhlášky stanovená ERÚ nad rámec zákonného zmocnění. Žalovaná tak neměla povinnost údaje týkající se výroben žalobkyni předat, neboť povinnosti mohou být stanoveny pouze zákonem nebo na základě zákona, což registrační vyhláška v této části nesplňuje. Žalovaná ještě doplnila, že povinnost stanovená v § 13 odst. 3 registrační vyhlášky dopadala na jiný případ, než byla situace žalované a předmětných výroben. Povinnost předat povinně vykupujícímu údaje dle § 13 odst. 3 registrační vyhlášky se vztahovala pouze na provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy, u něhož výrobce postupem podle bodu 22 zvolil pro rok 2013 podporu formou výkupních cen. Ustanovení § 13 odst. 2 registrační vyhlášky pak stanoví, že výrobce, který uplatní nárok na podporu elektriny za období do 31. prosince 2012 včetně, oznámí změnu vybrané formy podpory pro rok 2013 pro výrobní zdroj elektriny provozovateli přenosové nebo distribuční soustavy do 31. prosince 2012. Předmětná ustanovení je tedy třeba vykládat v tom smyslu, že povinnost provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy předat povinně vykupujícímu údaje o výrobnách se týkala pouze situace, kdy výrobce nově zvolil pro rok 2013 podporu formou výkupních cen, nikoliv situace, kdy k nové volbě podpory formou výkupních cen pro rok 2013 nedošlo. U předmětných výroben pak nastala druhá uvedená situace, tedy k žádné změně vybrané formy podpory nedošlo, neboť výroby pokračovaly v roce 2013 ve zvolené formě podpory výkupními cenami, kterou využívaly i ke konci roku 2012. Žalovaná tedy neměla povinnost předat

žalobkyni údaje o výrobních ani na základě § 13 odst. 3 registrační vyhlášky. Předmětný závěr je logický i z hlediska přechodných ustanovení zákona o POZE, která stanoví zachování kontinuity dosud poskytované podpory elektřiny. Klíčové je přitom ustanovení § 54 odst. 1 zákona o POZE, z něhož vyplývá, že pro elektřinu z výroben elektřiny uvedených do provozu přede dnem nabytí účinnosti zákona o POZE, pro kterou vznikl nárok na podporu elektřiny výkupními cenami podle dosavadních právních předpisů (zejména tedy podle zákona o OZE), vzniká nárok na podporu elektřiny formou výkupních cen i podle zákona o POZE. Žalovaná předala žalobkyni údaje, které měla koncem roku 2012 k dispozici. V té době byly výroby vedené jako výroby uvedené do provozu v roce 2010. Výroby pak čerpaly podporu formou výkupních cen v tomu odpovídající výši. Žalovaná tak žalobkyni nemohla předat koncem roku 2012 jiné údaje než, že se jedná o výroby uvedené do provozu v roce 2010. Ustanovení § 13 odst. 3 registrační vyhlášky neobsahuje výraz „správné údaje“, ale výraz „údaje, které jsou známé“. Koncem roku 2012 žalovaná nemohla předvídat, že dojde ke zpochybnění data uvedení výroben do provozu a nemohla předvídat výsledek správních a soudních řízení. Žalovaná není a nikdy nebyla v pozici, aby mohla autoritativně rozhodnout o tom, kdy byly výroby skutečně uvedeny do provozu a na jakou výši podpory mají nárok. K výkupu elektřiny ze strany žalobkyně a v jeho rámci k poskytování podpory ve formě výkupních cen docházelo až na základě smluv o výkupu elektřiny. Údaje v nich obsažené jsou údaji, které před uzavřením smluv poskytli výrobci. Ti pak musí nést odpovědnost za jejich správnost a úplnost.

21. Žalovaná také nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně o porušení prevenční povinnosti. Opět zopakovala, že soud vycházel z nesprávného předpokladu, že žalovaná předala jiné údaje žalobkyni a jiné OTE. Podrobně poté rozvedla, proč tomu tak nebylo. Žalovaná neměla a nemohla mít z poskytnutí odlišných údajů žádný prospěch, ani žádnou jinou výhodu. Je tedy zcela jasné, že uvedení nesprávného údaje v tabulce žalobkyně byl omyl.
22. K existenci škody žalovaná v odvolání uvedla, že žalobkyně by se měla primárně po výrobcích elektřiny domáhat vydání bezdůvodného obohacení. Žalobkyně si je této skutečnosti vědoma a údajný nárok, který je předmětem žaloby na náhradu škody, současně uplatnila po OTE a výrobcích. Podle informací předložených žalobkyní v soudním řízení byly její nároky vůči OTE ze strany ERÚ a soudů zamítnuty. Žalobkyně nicméně uspěla se svými nároky uplatněnými v řízení u ERÚ proti výrobcům. Celkem jí tak bylo (počítáno za období od 1. 1. 2013 do 31. 7. 2013) přiznáno cca 165 000 000 Kč a rozhodnutí ERÚ, kterými tak bylo učiněno, jsou již pravomocná. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyni nemohla vzniknout škoda, neboť výrobci inkasovali podporu ve formě výkupních cen v cenách pro výroby uvedené do provozu v roce 2010 bez právního důvodu a jsou povinni z titulu bezdůvodného obohacení takto poskytnout podporu (resp. její rozdíl k cenám pro výroby uvedené do provozu v roce 2011) vrátit. Majetková podstata žalobkyně se tak zmenšila jen dočasně. Jsou to přitom výrobci, kdo se obohatil na úkor žalobkyně. Škoda by žalobkyni vznikla až tehdy, pokud by se po výrobcích nedomohla plnění. Zde se však soud prvního stupně zcela překvapivě a bez jakéhokoliv dokazování spokojil s neurčitým tvrzením žalobkyně, že lze očekávat, že vymahatelnost pohledávek za výrobními bude s ohledem na chybějící aktiva na straně všech tří výrobců prakticky nemožná. Nijak nevypořádal s námitkou žalované, že tvrzení žalobkyně je v rozporu s údaji obsaženými ve vztahu k výrobcům v obchodním rejstříku. Soud prvního stupně se tedy bez provedení jakéhokoliv dokazování ztotožnil s tvrzením žalobkyně, že vymahatelnost pohledávek, které jí byly přiznány pravomocnými rozhodnutími ERÚ ve vztahu k výrobcům, je nemožná. Soud prvního stupně rezignaci na dokazování nijak nezdůvodnil, nezdůvodnil ani, z jakého důvodu se s tvrzením žalobkyně ztotožnil a z jakého důvodu odmítl námitky žalované proti předmětnému tvrzení.
23. Žalovaná dále shledala pochybení soudu prvního stupně v tom, že i přes zjištění nesouladu mezi částkou, kterou žalobkyně uplatňuje v předmětném soudním řízení z titulu náhrady škody a částkou, kterou žalobkyně uplatnila po výrobcích z titulu bezdůvodného obohacení, tento nesoulad nijak nezkoumal.

24. Pokud jde o příčinnou souvislost mezi porušením povinnosti a škodou soud prvního stupně vycházel z chybné premisy, že žalovaná záměrně předala, resp. si byla alespoň vědoma toho, že předává rozdílná data uvedení výroben do provozu žalobkyni a společnosti OTE a současně si byla vědoma, že pokud žalobkyně na základě údajů od žalované uzavře smlouvy o výkupu elektřiny a bude dle nich hradit výrobcům výkupní ceny stanovené pro výroby uvedené do provozu v roce 2010 a zároveň jí společnost OTE bude proplácet pouze rozdíl mezi hodinovou cenou a výkupními cenami stanovenými pro výroby uvedené do provozu v roce 2011, dojde na straně žalobkyně ke vzniku závažné majetkové újmy (viz odst. 54 Rozsudku). Soud prvního stupně pak z této premisy dovodil, že vztah mezi porušením právní povinnosti žalované a vznikem škody na straně žalobkyně byl bezprostřední a předvídatelný. Citovaná premisa soudu prvního stupně je však nesprávná. Žalovaná předně vycházela toho, že předává žalobkyni i společnosti OTE ve vztahu k výrobnám stejné údaje. Žalovaná neměla důvod se domnívat, že společnost OTE dovodí z tabulky s migračními údaji zaslané žalovanou jiné údaje, než byly údaje, které žalovaná zamýšlela poskytnout. Žalovaná v okamžiku předání údajů na žalobkyni a na OTE, tedy koncem roku 2012, vycházela z toho, že výroby byly uvedené do provozu v roce 2010, neboť takto byly výroby koncem roku 2012 vedené a takto jim i byla poskytována podpora. Žalovaná hradila výrobnám výkupní cenu pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010 na základě smluv o výkupu elektřiny. Výrobci přitom uvedli žalobkyni v omyl, že jimi provozované výroby jsou zdroji uvedenými do provozu v roce 2010, přestože ve smlouvách o výkupu elektřiny deklarovali správnost údajů. Výrobci současně uvedli v omyl i žalovanou, která jim podporu ve formě výkupních cen do konce roku 2012 poskytovala a předala údaje o výrobnách, které jí byly tehdy známe, žalobkyni. Pokud jde o kompenzaci vyplacené podpory ze strany OTE, OTE odmítá žalobkyni uhradit rozdíl mezi podporou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010 a podporou pro zdroje uvedené do provozu OTE zastává právní názor, že výroby byly uvedené do provozu v roce 2011. Názor společnosti OTE byl později potvrzen ERÚ a soudy. Neexistence příčinné souvislosti je dána i skutečností, že žalobkyně nese výlučné zavinění na jí tvrzené škodě.
25. Dále žalovaná argumentovala, že žalobkyně mohla škodě zabránit, pokud by si ověřila jí přístupné informace ze systému OTE přístupného jí ve vztahu k výrobcům od 23. 1. 2013.
26. Žalovaná závěrem poukázala na překvapivost rozhodnutí soudu prvního stupně a navrhla změnu napadeného rozsudku tak, že žaloba bude zamítnuta, ev. jeho zrušení a vrácení soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
27. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvedla, že napadený rozsudek je založen na správných skutkových zjištěních, a že věc rovněž byla správně právně posouzena. Současně byly v řízení prokázány veškeré rozhodné skutečnosti, které jsou podmínkou pro vyhovění nároku na náhradu škody uplatněnému touto žalobou, tedy jak porušení právní povinnosti na straně žalované, tak vznik škody na straně žalobce a příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody. Podrobně pak vyvracela jednotlivé argumenty žalované rozvedené v odvolání. S napadeným rozsudkem se ztotožnila a navrhla jeho potvrzení.
28. V rámci repliky žalovaná zopakovala nejpodstatnější body své argumentace, a m. j. uvedla, že nemohla předvídat vývoj judikatury soudů ohledně posuzování podmínek uvedení výroben do provozu, která nakonec vedla k tomu, že soudy u dotčených výroben dospěly k závěru, že nebyly uvedeny do provozu v roce 2010.
29. Odvolací soud ve věci již jednou rozhodoval rozsudkem ze dne 22. 9. 2022, č. j. 36 Co 87/2022-584, kterým napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítl (výrokem I) a žalobkyni uložil povinnost k náhradě nákladů řízení žalované (výrokem II). Nosnými závěry rozhodnutí odvolacího soudu bylo, že odvolací soud na straně žalované neshledal porušení právní povinnosti, jež by bylo v příčinné souvislosti se vznikem tvrzené škody, přičemž i výše škody byla shledána problematickou, když nebyl vysvětlen rozdíl v částkách požadovaných a pravomocně vysouzených po výrobcích v rámci řízení o vydání bezdůvodného obohacení a částkách nyní

požadované škody (v podrobnostech viz body 44. – 46. odůvodnění). Důvodem zamítnutí žaloby však byla primárně absence příčinné souvislosti a i absence porušení povinností ze strany žalované.

30. K dovolání žalobkyně ve věci rozhodoval Nejvyšší soud, který rozsudkem ze dne 27. 11. 2024, č. j. 25 Cdo 155/2023-634, rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší soud shledal přípustnost dovolání pro řešení otázky porušení právní povinnosti provozovatele regionální distribuční soustavy poskytnout povinně vykupujícímu správné údaje o výrobním zdroji elektřiny a vztahu příčinné souvislosti mezi porušením této povinnosti a škodou, která na základě nesprávné informace vznikla ve výši rozdílu mezi výkupní cenou a hodinovou cenou podle množství povinně vykupované elektřiny z jednotlivých druhů obnovitelných zdrojů a dovolání shledal důvodné.
31. Nejvyšší věc vyslovil pro tuto věc následující závazné právní názory, jimiž vyřešil otázky relevantní právní úpravy (viz body 10. – 21. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu), dále otázku porušení právní povinnosti (viz body 22. – 24. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu), již shledal jako naplněnou, poukázal na to, že podle § 420 obč. zák. se zavinění na straně škůdce presumuje (byť v podobě jen nevědomé nedbalosti). Nejvyšší soud takto v bodě 21. odůvodnění svého rozhodnutí po předchozím rozboru relevantní právní úpravy uzavřel, že provozovatel přenosové nebo regionální distribuční soustavy měl povinnost předat všechny potřebné údaje o jednotlivých výrobcích elektřiny subjektu, který přebíral část jeho povinností (tedy nově povinně vykupujícímu). Z povahy věci je nutné, aby předané informace byly správné. Poskytnutí neodpovídajících údajů je nutno považovat za protiprávní jednání. V dalších bodech Nejvyšší soud konstatoval, že s ohledem na složitost celé problematiky bylo v daném případě namístě ponechat uložení konkrétních povinností na odvozené normotvorbě. Nejvyšší soud tak neshledal správný závěr odvolacího soudu, že žalovaná předáním nepravdivé informace o datu připojení předmětných výroben neporušila právní povinnost ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák. V bodě 24. odůvodnění Nejvyšší soud pak konstatoval, že disproporce v údajích zaslaných různým subjektům není vysvětlitelná ani omluvitelná nesprávným výkladem položky vyplňované tabulky osobou, která informace vkládala. Odvolací soud na jedné straně předpokládá, že žalobkyně měla mít pochybnost (či povědomost) o problematičnosti data uvedení výroben elektřiny do provozu již v roce 2013, zatímco u žalované vylučuje možnost dozvědět se o důvodech trestního stíhání osob pro podvod při registraci výroben u ERÚ, respektive dovozuje, že by ani taková okolnost neměla pro rozhodnutí význam, z čehož plyne nedostatek zavinění na straně žalované. Opomíjí přitom, že podle § 420 obč. zák. se presumuje (byť jen nevědomá) nedbalost na straně škůdce; žalovaná by musela tvrdit a prokázat, že o nesouladu údajů (či dokonce o jejich nesprávnosti) v době jejich předání žalobkyni a operátorovi trhu nevěděla ani vědět nemohla.
32. Dále se Nejvyšší soud vyslovil k otázce možného souběhu nároků z bezdůvodného obohacení a náhrady škody (viz body 25. – 27. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu), přičemž vyslovil závěr, že důvodem pro zamítnutí žaloby nemůže být ani okolnost, že původcem celé situace byli výrobci, kteří podvodem ohledně data uvedení solárních elektráren do provozu hodlali dosáhnout dotacemi zvýšených výkupních cen energie, takže jsou to oni, kdo odpovídá žalobkyni za majetkovou škodu. Nejvyšší soud poukázal na to, že právní teorie i soudní praxe dlouhodobě dovozuje, že ustanovení občanského zákoníku o bezdůvodném obohacení lze ve vztahu mezi těmiž subjekty aplikovat teprve v situaci, nejsou-li splněny předpoklady odpovědnosti za škodu. Jsou-li ve vztahu dvou subjektů splněny podmínky pro dosažení téhož výsledku (odčerpání neoprávněně získaných hodnot) z titulu náhrady škody, nepřichází v úvahu aplikace ustanovení o bezdůvodném obohacení. Od toho je ovšem třeba odlišit situaci, kdy škůdce zaviněným porušením právní povinnosti (případně i kvalifikovanou škodní událostí u odpovědnosti bez zavinění) způsobí poškozenému újmu spočívající ve zmenšení jeho majetkového stavu, aniž se tím sám obohatí, neboť tyto majetkové hodnoty z nějakého důvodu získá odlišná osoba (například plněním bez právního důvodu či z neplatné smlouvy). A právě taková situace nastala v nyní

projednávané věci, kde to bylo již samo tvrzené a prokázané protiprávní jednání žalované, které významnou měrou přispělo ke snížení majetkového stavu poškozené žalobkyně, tj. ke vzniku škody (rozdíl je ve vzniku majetkové újmy). Zde totiž vyplacením nesprávných částek dotované energie, jež právě v rozsahu státní podpory nebyly žalobkyni refundovány operátorem trhu, došlo ke vzniku dvou závazkových právních vztahů: a) odpovědnosti za škodu (povinnost k náhradě škody) mezi poškozenou žalobkyní a žalovanou škůdkyní, která se na vzniku újmy podílela, aniž sama získala peněžní prostředky, a b) odpovědnosti za bezdůvodné obohacení, v jejímž rámci má ochuzená žalobkyně právo na vydání bezdůvodného obohacení od osoby odlišné od škůdce, tj. od podvodných výrobců, jejichž majetkový stav se přijetím plnění podle smlouvy uzavřené na základě nepravdivého údaje zvětšil. Jsou-li splněny předpoklady vzniku obou těchto nároků, je žalobkyně oprávněna vyžadovat plnění od kteréhokoliv subjektu, případně i od obou (všech), samozřejmě s tím, že se jí celkově může dostat pouze té částky, o kterou přišla; v rozsahu plnění jednoho povinného subjektu zaniká nárok oprávněného (věřitele) i vůči druhému povinnému (tzv. nepravá solidarita). Okolnost, že je tu více osob, kterým podle různých ustanovení zákona vznikla či mohla vzniknout současně závazková povinnost, není důvodem, který by vylučoval povinnost škůdce nahradit škodu, tj. újmu v majetkové sféře poškozeného. Případná existence nároku poškozeného na vydání bezdůvodného obohacení od toho, kdo jej získal, nezabavuje poškozeného práva požadovat náhradu škody od osoby, která naplnila předpoklady odpovědnosti za škodu způsobenou odčerpáním peněz ve prospěch obohaceného, ani nepodmiňuje vznik či úspěšnost nároku na náhradu škody uplatněním nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Pak je ovšem bez významu i odvolacím soudem akcentovaná okolnost, že to byli především výrobci elektřiny jednající prostřednictvím xxx xxx A. Z. a Z. Z., kteří neupozornili žalobkyni na trestní stíhání a možné přehodnocení skutečnosti, kdy byly výrobní uvedeny do provozu. Konečně se Nejvyšší soud vypořádal s otázkou spoluzpůsobení si újmy žalobkyní (viz body 28. – 31. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu), vyslovil, že odvolací soud opodstatněně zkoumal, zda se na vzniku škody nepodílelo nedostatečně obezřetné počínání žalobkyně (poškozené). Jeho závěr o plném spoluzpůsobení škody je však minimálně předčasný. Zatímco poškozené žalobkyni, která v důsledku změny zákona vstoupila vůči řadě subjektů do pozice povinně vykupujícího, takže byla nucena v krátkém časovém období zpracovat větší počet případů, se vytýká nedostatečná opatrnost při nakládání s údaji obdrženy od žalované, resp. jejich opožděné ověření, nespátroval odvolací soud v předání nepravdivé informace zaviněné protiprávní jednání ze strany žalované, která informací po určitou dobu disponovala a o reálném datu uvedení výroben do provozu musela vědět, neboť sama do 31. 12. 2012 prováděla proplácení cen elektřiny a měla zároveň k jednotlivým výrobcům i z hlediska personálního blíže. Nejen časové hledisko (případné prodlení se zjištěním nepatřičného stavu věci), ale souhrn všech okolností musí být zvažován k dosažení odpovídajícího závěru o případné míře spoluúčasti samotné žalobkyně na vzniku škody. Z tohoto pohledu je závěr odvolacího soudu neúplný, a tudíž věcně nesprávný.

33. Po zrušujícím rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2024, č. j. 25 Cdo 155/2023-634, podala žalovaná dne 17. 4. 2025 další repliku, ve které polemizovala se závěry Nejvyššího soudu a zdůraznila a dále odůvodnila již dříve vznesenou námitku promlčení. V rámci své argumentace namítala, že neměla povinnost postupovat dle § 13 odst. 3 registrační vyhlášky a že toto ustanovení neporušila. Namítala, že judikatorní vývoj výkladu pojmu „uvedení výrobní do provozu“ byl postaven najisto až mnohem později, a to v souvislosti s vydáním rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 29 Co 71/2019 dne 28. 3. 2019, dovolání zamítnuto rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2021, ve věci sp. zn. 23 Cdo 2670/2019. Uvedla, že v konečném důsledku nemají výrobní nárok na žádnou podporu, ani jako uvedené do provozu v roce 2010, ani jako uvedené do provozu v roce 2011, neboť jim se zpětnými účinky byla zrušena licence. Argumentovala, že vědomost žalované o zpochybnění nároku výroben na podporu jako výroben uvedených do provozu v roce 2010 z ničeho nevyplývá. Namítala také, že neporušila prevenční povinnost a poukazovala na nesrovnalosti týkající se tzv. migrační tabulky. Tvrdila, že tedy zachovala běžnou míru opatrnosti, a naopak žalobkyně si měla ověřit, jak jsou výrobci registrováni

u OTE. Ve vztahu k výhradě Nejvyššího soudu vůči zrušenému rozsudku odvolacího soudu uvedla, že koncem roku 2012 nemohla ve vztahu k výrobnám uvést jiné datum jejich uvedení do provozu než v roce 2010, jiná věc je ověření evidence v systému OTE, přičemž čerpání podpory se řídí právě údaji evidovaným OTE, to měla učinit žalobkyně. Dále namítal nedostatky zjištění výše škody, nedostatek příčinné souvislosti a v zásadě plné spoluzavinění žalobkyně na vzniku škody. Dále pak namítala promlčení rozšířeného nároku pro uplynutí subjektivní promlčecí doby a žádala o moderaci způsobené škody.

34. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o. s. ř. a odvolání žalobkyně shledal nakonec důvodným jen částečně, v menší míře, a to právě z důvodu částečného promlčení nároku. Odvolací soud se při právním posouzení věci řídil shora uvedenými pro věc závaznými právními názory Nejvyššího soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 27. 11. 2024, č. j. 25 Cdo 155/2023-634
35. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav procesně správným postupem. Odvolací soud proto ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vychází a na tato zjištění, tak jak jsou uvedena v rozsudku soudu prvního stupně a byla shrnuta výše, odkazuje. Odvolací soud jen při svém prvním projednávání věci postupem dle § 213 odst. 2 a 3 o. s. ř. doplnil skutková zjištění z některých listinných důkazů již ve spise založených. Odvolací soud také při druhém projednávání věci doplnil dokazování úplným výpisem z obchodního rejstříku společnosti ACTHERM servis, a. s. a některými listinami, jež byly součástí posledního vyjádření žalované. Odvolací soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího soudu se pak ztotožňuje i s právními závěry soudu prvního stupně, a na tyto závěry, shrnuté výše, také odkazuje.
36. V rámci doplnění dokazování odvolací soud zjistil dále uvedené skutečnosti. Z dopisu od OTE adresovaného žalobkyni ze dne 7. 5. 2014 odvolací soud zjistil, že informaci o uvedení dotčených výroben dotčených výrobců (Saša – Sun, Zdeněk – Sun, VT – SUN) do provozu v roce 2011 obdržel OTE od žalované a tato informace byla dostupná pro provozovatele soustavy i pro povinně vykupujícího od 23. 1. 2013. Z dopisu od OTE adresovaného žalobkyni ze dne 21. 5. 2014 odvolací soud zjistil, že OTE trval na tom, že dotčené výroby byly uvedeny do provozu až dne 4. 1. 2011, zopakoval, že tato informace byla pro žalobkyni dostupná od 23. 1. 2013 v systému CS OTE, přičemž konstatoval, že předpokládal, že žalobkyně jako subjekt povinný výplatou podpory formou výkupní ceny provedla, vzhledem k popularitě, které se těmto třem výrobcům dostalo, kontrolu údajů v jejich nárocích na podporu s evidencí smluvních vztahů žalobkyně. Z dopisu OTE adresovaného žalované ze dne 21. 5. 2014 odvolací soud zjistil, že OTE sdělil žalované k její žádosti o nápravu chyb, kterých se dopustili její technici při migraci dat, že migrovaný soubor byl odpovědnými zástupci žalované řádně předán a kompletně vyplněn. Je z něj patrné, že k přiřazení obchodního subjektu a ukončení registrace příslušných výrobních OPM došlo dne 4. 1. 2011. Zpětné zásahy po více než roce OTE odmítl.
37. Odvolací soud dále zjistil, že žalobkyně uzavřela smlouvy o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů s dotčenými výrobci (Saša – Sun, Zdeněk – Sun, VT – SUN) dne 28. 12. 2012. Výrobci Saša – Sun, Zdeněk – Sun byli zastoupeni v prvním případě A. Z. a ve druhém případě Z. Z.. Ve všech třech smlouvách je pak v příloze podepsané téhož dne oběma stranami každé smlouvy uvedeno, že zdroj byl uveden do provozu dne 22. 10. 2010. V čl. V bod 2 smlouvy je pak také uvedeno, že výrobce se zavazuje předávat vykupujícímu na základě této smlouvy (přímo či prostřednictvím provozovatele soustavy a operátora trhu) výlučně pravdivé a úplné údaje v souladu s platnými právními předpisy a žádné údaje nezamlčovat nebo nezastírat. Dále se zavazuje bez zbytečného odkladu informovat vykupujícího o všech změnách údajů o výrobě a o jakékoliv skutečnosti, která může mít vliv na jeho právo na podporu či výši podpory.
38. Odvolací soud pak dále zjistil z rozsudku soudu prvního stupně v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 46 T 7/2013, a to rozsudku ze dne 22. 2. 2016, že m. j. V. Č., A. Z., Z. Z. a J. K. byli uznáni vinnými ze zvlášť závažného zločinu podvodu ve stádiu pokusu, resp. J. K. podvodu částečně dokonatého a částečně ve stádiu pokusu. Z obsahu rozsudku je

Shodu s prvopisem potvrzuje V. K.

pro projednávanou věc podstatné, že přípravné řízení ve věci probíhalo v roce 2012, řízení před soudem pak až v roce 2014. V. Č. byl xxx společností ACTHERM servis, a. s., J. K. byl v době spáchání zločinu xxx xxx a xxx xxx této společnosti. Podstata zločinu spočívala v tom, že V. Č. jako xxx měl počátkem prosince 2010 vyhotovit Zprávu o revizi elektrické instalace pro výrobní Saša – Sun a Zdeněk – Sun, ačkoliv věděl, že tyto výrobní nebyly v rozsahu revidovaných údajů dokončeny. A. Z. a Z. Z. měli pak jako xxx dotčených výrobců (Saša – Sun a Zdeněk – Sun) podepsat předávací protokol se zhotovitelem výroben, ačkoliv tyto ještě nebyly dokončeny a ten předat ERÚ dne 9. 12. 2010. Při rozhodování odvolacího soudu v uvedené trestní kauze, a to Vrchního soudu v Olomouci dne 17. 1. 2018, č. j. 5 To 56/2016-11.134, byla vina výše jmenovaných shledána i odvolacím trestním soudem, ke zproštění obžaloby došlo pouze ve vztahu k Ing. A. V. (viz uvedený rozsudek).

39. Z úplného obchodního rejstříku společnosti ACTHERM servis, a. s., IČO: 251 42 691, odvolací soud zjistil, že J. K. byl xxx xxx této společnosti od 1. 6. 2007 do 9. 5. 2012.
40. Z vyjádření OTE ze dne 12. 8. 2014, v řízení před ERU sp. zn. SLS-07196/2014-ERU (celý spis byl navrhován k důkazu již v řízení před soudem prvního stupně) odvolací soud zjistil, že OTE v rámci řízení argumentoval, že navrhovatel (naše žalobkyně) si po migraci dat v systému CS OTE vyžádal data o výrobních poprvé dne 8. 2. 2013 a následně tento dotaz prostřednictvím systému a automatické komunikace několikrát opakoval.
41. Tabulky a počítačové sjetiny ze systému CS OTE však nedokládají co a kým přesně bylo ze systému ověřováno.
42. Odvolací soud se v rámci svého opětovného posouzení věci nejprve s ohledem na aktuální argumentaci žalované m. j. i k otázce promlčení otázkou promlčení opětovně zabýval. Je pravdou, že soud prvního stupně se v bodě 32. odůvodnění napadeného rozsudku otázkou dodržení dvouleté subjektivní lhůty ve vztahu k rozšíření žaloby učiněné podáním doručeným soudem dne 18. 5. 2017 nezabýval. Samotná námitka promlčení vůči celému nároku žalobkyně byla pak vznesena ještě v řízení před soudem prvního stupně a při jejím posouzení je možné vyjít současně i z důkazů předložených v řízení před soudem prvního stupně. Podle § 106 odst. 1 obč. zák. právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle odst. 2 téhož ustanovení nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví. Pokud jde o částku původně uplatněnou žalobou podanou dne 18. 3. 2016, tedy o částku 124 150 762,75 Kč, zde skutečně škoda začala vznikat až od 19. 3. 2013, kdy byla vyplacena první platba výrobnám ze strany žalobkyně jako povinně vykupující. Žalobkyně se pak o tom, že OTE jí tuto platbu nebude zcela kompenzovat a že výrobní eviduje jako uvedené do provozu až v roce 2011 na základě sdělení žalované a na tom nebude nic měnit, dozvěděla z dopisů od OTE ze dne 7. 5. 2014 a 21. 5. 2014 (viz bod 32 tohoto rozsudku), ohledně tedy primárně uplatněné částky 124 150 762,75 Kč tak byla subjektivní dvouletá i objektivní tříletá promlčecí doba dodržena. Jinak je tomu však u rozšířeného nároku za období duben až červenec 2014. Pokud úhrada za duben 2014 byl splatná 23. 5. 2014, k tomuto datu již žalobkyně věděla, že ji ze strany OTE nebude platba výrobcům kompenzována v plné výši, proto od tohoto okamžiku jí začala běžet subjektivní dvouletá doba pro uplatnění nároku. Jestliže tedy žalobu rozšířila za toto období až podáním ze dne 18. 5. 2017, byly k tomuto datu již nároky za duben 2014 až červenec 2014 promlčeny, neboť uplynula dvouletá subjektivní promlčecí doba. Vzhledem k tomu co do částky 61 174 764,59 Kč s příslušenstvím tak nárok žalobkyně důvodný být nemůže.
43. Pokud je o zbytek nároku, zde je odvolací soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího soudu vyjádřeným v jeho zrušujícím rozsudku.
44. Nejvyšší soud se zcela srozumitelně vyjádřil v tom smyslu, že povinnosti žalované mohly v daném případě být ukládány i prováděcí vyhláškou, což byla vyhláška č. 346/2012 Sb., tedy registrační

vyhláška. Dovodil, že provozovatel přenosové nebo regionální distribuční soustavy měl povinnost předat všechny potřebné údaje o jednotlivých výrobcích elektřiny subjektu, který přebral část jeho povinností, tedy nově povinně vykupujícímu. Z povahy věci je nutné, aby předané informace byly správné. Poskytnutí neodpovídajících údajů je nutno považovat za protiprávní jednání. Nejvyšší soud tak neshledal správný závěr odvolacího soudu, že žalovaná předáním nepravdivé informace o datu připojení předmětných výroben neporušila právní povinnost ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák. V bodě 24 Nejvyšší soud pak konstatoval, že disproporce v údajích zaslaných různým subjektům není vysvětlitelná ani omluvitelná nesprávným výkladem položky vyplňované tabulky osobou, která informace vkládala.

45. Odvolací soud tedy k této otázce uzavírá, že žalovaná porušila právní povinnost ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák., když porušila § 13 odst. 3 a 5 registrační vyhlášky. Odvolací soud si je vědom, že otázka, kdy předmětné výrobny byly uvedeny do provozu, byla předmětem soudních řízení a byla dořešena až později, než ke konci roku 2012, jak argumentuje žalovaná. Nicméně porušení registrační vyhlášky, a to § 13 odst. 3 a 5 spočívá především v tom, že žalovanou poskytnutá informace žalobkyni současně s chybným vyplněním tzv. migrační tabulky pro OTE způsobila situaci, kdy žalobkyně i OTE disponovaly rozdílnými údaji, a to vedlo k disproporci mezi vyplácenou podporou výrobcům žalobkyní a výši jí poskytované kompenzace pro povinně vykupujícího ze strany OTE. Odvolací soud opět opakuje závěr Nejvyššího soudu, že disproporce v údajích zaslaných různým subjektům (povinně vykupujícímu a OTE) není vysvětlitelná ani omluvitelná nesprávným výkladem položky vyplňované tabulky osobou, která informace vkládala. Ve skutečnosti, že žalovaná zaslala výše uvedeným subjektům rozdílné údaje, což bylo hlavní a rozhodující příčinou vzniku škody, lze samozřejmě spatřovat i porušení prevenční povinnosti ve smyslu § 415 obč. zák.
46. Pokud jde o výši škody, tu soud prvního stupně správně zjistil v celkové výši 185 325 527,34 Kč včetně tedy části, na kterou dopadá promlčení. Lze jen odkázat na body 10 až 12 a shrnutí v bodě 51 napadeného rozsudku. Samotná skutečnost, že v řízení o vydání bezdůvodného obohacení žalobkyně ve vztahu k výrobcům požadovala nižší částku, t. j. částku 160 453 582,27 Kč, není rozhodná. Jak vysvětlil Nejvyšší soud, oba nároky, jak z titulu bezdůvodného obohacení, tak z titulu náhrady škody, navíc proti dvěma rozdílným subjektům, lze žalovat vedle sebe.
47. Odvolací soud shledává i příčinnou souvislost mezi výše popsáním porušením povinností a vzniklou škodou, neboť výše popsané pochybení žalované bylo hlavní a nezbytnou příčinnou vzniku škody, bez tohoto pochybení při předání rozdílných údajů, by škoda nevznikla (zde srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1729/2013). Nejvyšší soud ve svém zrušujícím rozsudku v projednávané věci současně vyloučil, že by pochybení žalované bylo omluvitelné administrativní chybou, je zde tedy daná presumovaná nevědomá nedbalost.
48. Odvolací soud opět posoudil i otázku spoluzavinění poškozeného na vzniku škody (respektive přesněji spoluzpůsobení si újmy žalobkyní) ve smyslu § 441 obč. zák. I s ohledem na názor Nejvyššího soudu vyjádřený v bodech 24 a 31 jeho rozhodnutí nakonec odvolací soud uzavřel, že za situace, kdy žalobkyně jako povinně vykupující vystupovala od roku 2013 vůči téměř 3 800 subjektům a současně ze strany žalované jí nebyly poskytnuty žádné konkrétní indicie o tom, že by otázka uvedení výroben do provozu do konce roku 2010 mohla být zpochybněna, žalobkyni byl rozdíl v ceně ze strany OTE proplácen až zpětně a souhrnně za všechny výrobce, nelze spatřovat její nedbalost jen v tom, že vycházela z údajů jí poskytnutých žalovanou koncem roku 2012 a tyto si ještě před započítáním vyplácení podpory dotčeným výrobcům v březnu 2013 neověřila v systému CS OTE a situaci začala řešit až v roce 2014, kdy disproporce ve výši vyplácené částky podpory a částky kompenzované od OTE byla již zjištělná. Ostatně byla to skutečně žalovaná, která byla majetkově i personálně propojena se společností ACTHERM servis, a. s., jejíž ředitel a technik byli od roku 2012 trestně stíháni, a v této situaci měla mít primárně ona informaci o již zahájeném trestním stíhání a jeho podstatě a měla tuto informaci v rámci prevence žalobkyni poskytnout.

Obecně známým se předmětné trestní stíhání stalo až v souvislosti s podáním obžaloby v roce 2014.

49. Odvolací soud taktéž neshledává důvod pro moderaci vzniklé škody dle § 450 obč. zák., když tato odpovídá vzniklé škodě a žalovaná je obchodní společností provozující podnikatelskou činnost. Skutečnost, že byla ve ztrátě a byla pro odvolací řízení osvobozena od soudního poplatku odvolací soud jako důvod pro moderaci neshledává. Tvzení o ohrožení dodávky tepla obyvatelům regionu, kde žalovaná působí, v případě jejího předlužení, zůstávají jen v rovině tvrzení.
50. Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud co do částky 61 174 764,59 Kč s příslušenstvím vyhovující výrok I napadeného rozsudku změnil dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. tak, že žalobu zamítl, ve zbývajících částech vyhovujícího výroku pak tento rozsudek dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
51. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 224 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalobkyně po zohlednění promlčení byla ve věci úspěšná jen částečně. Rozdíl mezi úspěchem a neúspěchem činí 34 % úspěchu ve prospěch žalobkyně (67 % - 33 %). Žalobkyně má tak vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 34 %. Ty jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 453 256 Kč a náklady právního zastoupení stanovenými dle § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 a 2 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen a. t.), vždy ve znění rozhodném v době činění konkrétního úkonu. Jedná se tak o odměnu za 4 úkony právní služby z tarifní hodnoty 124 150 762,75 Kč, sazba za úkon pak činí 93 980 Kč, poloviční sazba činí 46 990 Kč, a šlo o tyto úkony v plné sazbě: převzetí zastoupení, předžalobní výzva, sepsání žaloby, vyjádření žalobkyně ze dne 20. 7. 2016 a jeden úkon v poloviční sazbě: vyjádření na výzvu soudu k odvolání žalované do přerušení řízení z 23. 9. 2016, dále 5 náhrad paušálních nákladů po 300 Kč. Po rozšíření žaloby vykonal právní zástupce žalobkyně 16 úkonů právní služby v plné výši počítané z tarifní hodnoty 185 325 527,34 Kč, sazba za úkon činí 118 460 Kč, poloviční sazba činí 59 230 Kč. Jednalo se o tyto úkony v plné sazbě: návrh na rozšíření žaloby z 18. 5. 2017, vyjádření žalobkyně z 10. 7. 2017, jednání dne 21. 8. 2019 – dva úkony, vyjádření žalobkyně ze dne 20. 9. 2019, jednání dne 27. 11. 2016 – dva úkony, vyjádření žalobkyně ze dne 20. 12. 2019, jednání dne 23. 10. 2019, jednání dne 25. 1. 2021, jednání dne 12. 11. 2021, vyjádření k odvolání ze dne 4. 3. 2022, vyjádření k replice dne 31. 5. 2022, účast na jednání odvolacího soudu dne 22. 9. 2022, dovolání žalobkyně, účast na jednání odvolacího soudu dne 24. 4. 2025, a dále dva úkony v poloviční sazbě, a to návrh na přerušování řízení ze dne 23. 7. 2019 a odvolání do usnesení o zastavení řízení z 25. 5. 2021, dále 17 náhrad paušálních výdajů po 300 Kč a jedna náhrada po 450 Kč. Odměna a paušální náhrady advokáta jsou z výše o 21 % DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení činí 6 410 229,80 Kč. Z této částky činí 34 % 2 179 478,13 Kč. Platební místo pro náhradu nákladů řízení bylo stanoveno dle § 149 odst. 1 o. s. ř., lhůta k plnění náhrady nákladů řízení byla určena dle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 24. dubna 2025

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu